

Con gấu

» Tác giả: **Nguyễn Khoa Đăng**

Sáng nay, sau khi đánh chiếc quần xà lỏn nhảy xuống hầm cá tra nước đặc quánh xanh lè như nước rau mồng tơi để cắm máy bó chà chống bọ câu trộm cá, tôi đã lạy trời đừng có khách đến thăm vào lúc này. Ấy thế mà nào có thoát được. Lúc nghe có tiếng chó sủa dữ dội, tôi đã dẫn thằng con trai đang bắt chuồn chuồn ở bờ ao: “Bảo ba đi vắng, nghe con” nhưng cũng chẳng ăn thua vì người khách đã nhìn thấy tôi từ xa và đã thân hành ra tận nơi gặp tôi.

Tôi đành phải nhảy lên bờ, dội qua loa vài gáo nước giếng rồi mặc quần áo nghiêm chỉnh ra tiếp ông. Tôi nhìn ông mà giật mình. Mới có hơn một năm mất chức mà trông ông xuống sắc ghê gớm. Tóc bạc trắng đi. Hai má lõm xuống. Cặp môi đen lại và da dẻ thì xám ngoét trông đến tội nghiệp. Thế mới biết với những con người lấy chức lấy quyền làm mục đích sống đến một khi cái của quý ấy bị tuột khỏi tay thì chính họ tàn phá họ khủng khiếp thế nào.

Tôi rót nước mời ông mà lòng khắp khởi mừng thầm khi nghĩ đến cuộc chuyện trò sắp tới, một cuộc chuyện trò chắc là thú vị, vì trong đó tôi biết rất rành về ông, đến mức nếu có ai đột ngột hỏi, tôi cũng trả lời ngay được rằng ông tên là Nguyễn Văn Vàng, thường gọi là Út Vàng, năm nay ông bao nhiêu tuổi, về nhậm chức cái công ty hết sức béo bở này từ năm nào. Vợ ông, cô thư ký văn phòng, nhỏ hơn ông hai chục tuổi tại làm sao lại lấy ông, rồi bà ấy hay chạy chiếc xe cúp màu gì, quần áo thay đổi một ngày mấy lần và con ông, cái cậu quý tử ấy mới mười tuổi đầu đã dám dùng điện thoại gia đình để chửi mắng cô giáo chủ nhiệm ra sao. Chỉ có ông là không hề biết gì về tôi, mặc dù tôi viết báo ở đây đã lâu, đã có những bài từng gây thành dư luận. Điều ấy dễ hiểu thôi, vì ông có bao giờ đọc báo. Ấy thế mà hôm nay ông lại lặn lội đến tìm tôi, thăm căn nhà nghèo nàn rách nát của tôi....Thú vị là ở chỗ ấy.

-Mình đến gặp ông có chút việc !

Ông nói thật khẽ. Cổ kéo dài giọng ra cho tăng phần quan trọng. Sau đó ông không nói tiếp nữa mà chỉ từ tôn bưng ly trà lên bằng cả hai tay ra vẻ nhâm nháp, thưởng thức cái hương vị âm thực của người nghèo nhưng kỳ thực cốt buộc tôi phải nghe câu chuyện sắp tới của ông bằng một thính giác

nghiêm chỉnh. Tôi mỉm cười trong bụng: “Này, tôi biết tổng rồi nghe !”. Bởi lâu nay nghề nghiệp dạy tôi rằng: Phàm những vị tai to mặt lớn bỗng dưng lặn lội tới nhà tôi là y như rằng vị ấy không bị kỷ luật mất chức thì cũng là về hưu hết cả quyền hành. Lúc này, chúng tôi bỗng trở nên quan trọng, trở thành những cái thùng, cái thùng cho các vị đem những cỗi lòng đầy tâm trạng đến dốc bớt hoặc trở thành những thanh kiếm, con dao cho các vị lăm le hỏi mượn để múa may quay cuồng hòng áp đảo đối phương.

-Nhà báo được mấy cháu?

Tôi đang chờ câu nói nhờ cậy tiếp theo của ông thì lại được nghe ông hỏi sang câu khác. Hình như ông sợ mắc lỗi với chủ nhà một khi chưa hỏi thăm về gia cảnh người ta mà đã đường đột đi thẳng vào câu chuyện muốn nói.

Tôi chỉ vào đứa con trai đang bắt chuồn chuồn ngoài bờ ao:

-Đó, có một mình ông tướng đó...

-Còn cháu kia?

Ông chỉ tay lên chiếc bàn thờ nho nhỏ, đúng hơn là một mảnh gỗ tôi đóng lên cây cột tràm sát vách lá.

-Vậy còn cháu gái kia?

Sợ tôi nghe không rõ nên ông hỏi lại một lần nữa. Máu tôi đã sôi lên sùng sục. Thiêu chút nữa thì tôi đã chửi thẳng vào mặt ông:

-Nó đó ! Đồ giả nhân giả nghĩa !

Nhưng ông không biết được điều ấy. Có lẽ do ông không nhìn thẳng vào mắt tôi. Vì thế nên ông mới làm như cái bộ dạng của Níchxơn khi đến khóc trước mộ em bé Tania ở Liên Xô năm nào bằng cách ử dợt đi đến trước bàn thờ rồi giương mắt ra vẻ rung rung ngấm nhìn vào tấm ảnh cháu bé. Cháu đang tươi cười ẵm trên tay một con gấu nhồi bông. Trẻ con cười trên bàn thờ khiến ai nhìn vào cũng phải se lòng lại. Không biết ông có như thế không nhưng tôi nghe rõ ông làm bộ ra giọng lâm ly:

-Cháu mất năm nào?

-Năm kia...tức là cách đây ba năm.

-Cái con gấu cháu ẵm trên tay, sao mà giống...

-"Giống cái kẻ khôn nạn !". Máu tôi lại muốn sùng sục sôi lên đến nỗi tôi chỉ muốn thét lên như thế. Tôi phải kể chuyện này cho mọi người nghe mới được.

Tết năm đó, một buổi tối của đêm giao thừa. Tôi đang cùng vợ con ngồi ngắm lại cái công trình tổng vệ sinh nhà cửa được tiến hành trong suốt ngày hôm ấy thì chợt có tiếng còi xe hơi bóp hồi hã trước cửa nhà. Đoán có khách "xịn" tới, tôi vội vã "chỉnh y" để đón tiếp . Quả nhiên có khách thật. Khách là ông Hai Võ, một cán bộ lãnh đạo có cỡ của tỉnh này. Hai Võ là người xưa nay được nhiều người trong đó có tôi rất kính trọng. Chính vì thế mà tôi đã để thì giờ viết hồi ký cho ông và cũng vì thế mà ông quý mến tôi, coi tôi như một người bạn vong niên. Đi đâu ông cũng rủ tôi đi. Có biểu diễn diễn văn nghệ nào hay hay ông cũng cho giấy mời. Lần này ông rủ tôi cùng đi chúc Tết mấy gia đình cơ sở khi ông còn công tác nội thành trong những năm chống Mỹ. Tôi nhận lời nhưng trước khi đi vẫn phải giao hẹn:

-Chỉ đến nhà thường dân thôi đấy, anh Hai !

-Yên chí đi ! Tao nói một là một, hai là hai mà !

Ông Hai cam đoan. Sở dĩ tôi phải giao hẹn như thế vì tôi có kinh nghiệm trong chuyện này. Đừng ngu gì mà đi theo các ông cán bộ cỡ bự đến thăm những cán bộ cỡ vừa. Đến đó lập tức mình trở thành người thừa, thành kẻ ăn theo một cách tội nghiệp. Đến đó, nếu không nói gì thì hoá ra kẻ thộn. Còn nếu không thì mình cứ phải chủ động bắt chuyện làm quen, tui lắm.

Trước khi lên xe, tôi định không cho đứa con nào đi theo cả nhưng ông Hai cứ nhất định đòi dắt đi đứa con gái thứ hai của tôi, cháu Phương Thảo, năm ấy vừa tròn 8 tuổi. Hôm ấy, đúng như lời cam kết của ông Hai, chúng tôi chỉ ghé thăm những gia đình là cơ sở của ông. Tại những nơi này hai cha con tôi đúng là được hưởng một bầu không khí chan hoà, đầm ấm thật sự. Nhưng rồi trên đường về, chúng tôi đã không tránh khỏi cái điều mà ông Hai đã cam kết. Sau này mỗi lần nghĩ lại tôi lại lấy làm nể phục cái giác quan thứ sáu của những ông giám đốc kiểu như Út Vàng. Hình như cơ thể ông ta là một cái máy điện tử bắt rất nhạy những tín hiệu mơ hồ phát ra từ những con người như ông Hai Võ. Chẳng có vậy mà trong số hàng chục chiếc xe âm ỉ chạy qua trước cửa nhà giữa đêm tối, ông ta vẫn nhận ra được ánh đèn nào, tiếng máy nào là của xe ông Hai Võ, để cho ông kịp chạy ra đứng chặn giữa đường mà vẫy tay cho xe dừng lại, cho ông ta thò đầu vào cửa

xe mà cung kính bẩm thưa:

-Chả mấy khi anh Hai qua đây. Mời anh Hai quá bộ ghé nhà chúng em chốc lát để lấy hên !

Tất nhiên ông Hai Võ không từ chối được. Ông chỉ còn biết mỉm cười xin lỗi tôi về lời giao hẹn bị phá vỡ bất ngờ.

Tôi xuống xe, tay dắt cháu Phương Thảo vào nhà mà lòng buồn rười rượi. Trong khi đó, ngược lại, cả nhà Út Vàng lại náo nhiệt hẳn lên, cứ như ổ kiến lửa gặp phải giọt dầu hỏa . Vợ chồng con cái ông ta long lên xòng xọc đã đành mà ngay cả mấy ông bà hàng xóm sang chơi cũng cứ hốt hoảng như nghe có còi báo động khiến ông Hai Võ phải mấy lần vỗ hai tay vào nhau mà nói như ra lệnh:

-Cứ bình tĩnh ! Việc nào cứ giữ nguyên việc đó !

Nhưng lệnh của ông đâu có hiệu nghiệm. Chiếc tivi đã bị tắt ngang đánh tách một cái giữa lúc một nữ diễn viên lừng danh đang xuống “xề” một câu vọng cổ rất mùi và người xem đang nín thở thất tim để chờ được dịp xả hơi cho đã . Lát sau quay ra đã thấy đám con cháu trong nhà và những người hàng xóm lặn tằm đầu mắt, chỉ còn lại vợ chồng Út Vàng đang rối rít pha cà phê và trưng bày bánh kẹo.

Cuộc hội kiến bắt đầu và nổi ngậm ngùi tái tê của tôi (và của cả chú lái xe nữa nhưng có lẽ chú không quan tâm đến điều này vì nó quá quen thuộc với chú rồi) cũng bắt đầu. Từ đây tôi có cảm giác vợ chồng Út Vàng không nhìn thấy hai cha con tôi và chú lái xe vì từ ánh mắt đến lời nói của họ tất cả chỉ dòn hét về phía ông Hai Võ. Vốn là người tế nhị, ông Hai Võ nhận ngay ra điều đó nên đã mấy lần ông trực tiếp chỉ tay giới thiệu tôi với chủ nhà nhưng họ cũng chỉ gật đầu lấy lệ còn miệng thì vẫn thao thao dòn những câu thăm hỏi vào riêng cho ông Hai Võ:

-Hồi này anh Hai mập hơn trước !

-Trở trời cái khớp gối của anh Hai còn đau nữa không?

-Chị Hai càng ngày càng trẻ đẹp ra anh Hai à ! Chị Hai còn khoái cái món mắm ruốc cô giáo Thảo ở Vũng Tàu nữa không anh? Nếu còn, bữa nào em cho người đi mua về mấy ký biếu chị ấy xài dần...

Vân vân...

Nịnh bằng lời chán rồi họ quay ra nịnh bằng uống bằng ăn.

Chủ nhà vừa định bày một cuộc triển lãm đầy đủ những món ăn ngày Tết của gia đình cho khách thưởng lãm thì bị ông Hai Võ gạt đi ngay: “Này, không được đâu nghe ! Bọn này còn phải đi tiếp nữa !” làm họ buồn ra mặt. Thấy thế, ông Hai Võ đành phải chấp nhận điều kiện cuối cùng là uống với chủ nhân ly rượu suông mừng xuân.

Một chai rượu Bình Tây Sài Gòn bị uống dở dang chỉ còn độ phân nửa và hai chiếc ly thủy tinh nội địa được bày ra trước mặt chúng tôi. Tôi còn đang phân vân lấy làm lạ về chi tiết này thì ông Hai Võ do vô tình đã nhanh nhẩu cầm chai lên rót rượu ra ly rồi đon đả: “Nào, xin mời !”. Ông không ngờ đã bị Út Vàng lập tức giật lấy đặt ra chỗ khác.

-Ấy chết, rượu này là của hai chú đây ! Còn của ông anh, khác kia, xin chậm một chút.

Phụ họa cho lời nói của ông ta là tiếng guốc gõ còm cộp xuống thang gác và bộ mặt tươi cười xuất hiện rất kịp thời của bà vợ với chai rượu ngoại quốc còn đựng nguyên trong hộp trên tay. Tôi chưa kịp nhìn xem đó là thứ rượu gì thì Út Vàng đã rót nó ra chiếc ly pha lê trong suốt rồi trình trọng giới thiệu:

-Sâm Cao Ly chính hiệu đây. Xin được dành riêng cho anh Hai !

Tôi ngượng cứng cả người đến nỗi không còn biết điều khiển bộ mặt của mình lúc này sao cho hợp thời được nữa. Thành ra nó cứ thộn ra, chắc ai đó nhòm vào trông buồn cười và tội nghiệp lắm. Tuy vậy nó vẫn cứ đỏ dần lên. Không uống rượu mà như uống rượu.

Ông Hai Võ cũng đã sớm nhận ra điều đó nên ông không hề nhấp môi vào cái ly rượu đẳng cấp ấy.

Sau đó chúng tôi cùng đi ra ngay nhưng chưa khỏi cửa đã có tiếng gọi giật lại:

-Anh Hai ! Còn cái này nữa !

Vợ Út Vàng lại vừa từ trên lầu chạy xuống. Chị ta vội vã dúi vào tay ông Hai Võ một con gấu nhồi bông ngoại quốc:

-Cho em gửi biếu chị Hai!

Ông Hai Võ rút tay lại rồi lắc đầu cười lớn:

-Ê, đồ chơi con nít thì phải để cho con nít chơi. Xin ông bà nhớ cho, con trai út tôi sắp cưới vợ rồi !

-Không, em không biếu anh, cũng không cho cháu. Mà em tặng chị ấy. Bữa trước đi nghỉ mát ở Vũng Tàu em thấy chị ấy có vẻ khoái con gấu của một cháu nhỏ con bà chuyên gia Nga lắm .

Vợ Út Vàng cứ nhất định ấn bằng được con gấu vào tay ông Hai Võ nhưng ông vẫn nhất mực lạnh lùng quay đi. Trong khi đó, thật khổ tâm, có một cặp mắt cứ hau háu thèm thuồng như muốn dán chặt vào con gấu. Cặp mắt đó của ai, chắc mọi người cũng dễ đoán ra. Tội nghiệp cho đứa con gái bé bỏng của tôi. Hai con mắt cháu sáng rực lên. Đôi đồng tử cứ đong đưa lóng lánh theo chiều chuyển động tới lui của con gấu và cái miệng nho nhỏ, xinh xinh của nó lúc thì chúm chím, lúc thì nở bừng ra theo khoảng cách gần xa giữa con gấu và cháu. Ông Hai Võ có lẽ đã nhìn thấy con mắt ấy nên đã có một cử chỉ khác hẳn. Ông giơ hai tay ôm lấy con gấu vào lòng tỏ vẻ chấp nhận, làm cặp mắt của vợ Út Vàng lại được phen sáng lên và cặp môi son đỏ chói được nở một nụ cười sung sướng. Nhưng rồi cái cặp mắt ấy, nụ cười ấy phút chốc lại tan biến, héo hắt đi ngay khi ông Hai Võ dần thêm một cử chỉ nữa: Trao lại con gấu cho cháu Phương Thảo kèm theo một câu nói như khiêu khích:

-Tôi xin nhận và xin được tặng lại cháu bé thân yêu này !

Cháu Phương Thảo lặng người đi vì sự sung sướng đến quá đột ngột. Cháu ôm chặt lấy con gấu rồi ghé sát cặp má bầu bầu vào cái miệng nham nhám của nó như để đón lấy luồng hơi ấm từ con gấu truyền sang. Nhưng rồi cũng đúng lúc đó, do tự ái, vợ Út Vàng đã thẳng tay giật mạnh con gấu ra khiến đứa con gái của tôi bị mất đà ngã chúi người về phía trước.

- Ấy không được ! Đã bảo đây là quà em tặng chị Hai mà !

Tôi không dám nhìn vào mắt con gái tôi. Cả đến ông Hai Võ cũng thế. Nhưng riêng cháu thì lại cứ ngược mặt lên, tròn xoe cặp mắt đen láy nhìn vào chúng tôi vừa như cầu cứu, vừa như trách móc. Tôi cũng không biết nên xử sự ra sao, chỉ còn trông chờ vào ông Hai Võ.

-Thôi được, tôi xin nhận...

Ông ẵm con gấu vào một bên tay còn tay kia thì ôm thốc cháu lên. Cứ thế mấy bác cháu riu rít đi ra khỏi cửa.

Chuyện nhỏ xíu mà thấy thật khó xử !

Trên đường về khi trao lại con gấu cho cháu Phương Thảo ông có nói như thế. Tôi biết đây không phải là câu ông dạy dỗ gì tôi mà là câu nói đệm vào cho không khí trong xe đỡ gượng gạo vì từ lúc ở nhà Út Vàng ra đến giờ lòng cứ nặng chình chịch nên tôi không nói với ông một câu nào.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên trong đời, cháu Phương Thảo không ngủ với mẹ mà ngủ với con gấu. Suốt đêm cháu gối đầu tay cho gấu hết như một bà chị lớn đối với đứa em nhỏ. Sáng hôm sau, mừng một, cháu dậy rất sớm và công việc đầu tiên là đòi mẹ phải may gấp cho gấu một bộ quần áo. May mà nhờ vợ tôi khéo tay nên chỉ một loáng sau con gấu đã có một bộ đồ vải hoa thơm tất. Có quần áo mới, cả bé, cả gấu trông tươi tỉnh hẳn lên. Chúng tôi bàn việc đặt tên cho gấu. Tôi đưa ra đến năm sáu cái tên, ta có, tây có. Cuối cùng cháu đồng ý với cái tên Tí Ti mà cháu bảo nghe rất dễ thương. Suốt cả ngày hôm đó không lúc nào cháu rời khỏi Tí Ti. Cháu bé Tí Ti đi chúc Tết khắp mọi nhà. Riêng buổi trưa thì hai cha con tôi có một cuộc trò chuyện thật vui.

-Sao bà Út Vàng không tặng Tí Ti cho con mà lại tặng cho bà Hai? Bà ấy già rồi còn chơi gì thứ này?

-Tại ông Hai làm lớn !

-Sao cứ phải biếu quà cho những người làm lớn hả ba?

...

-Sao ba không làm lớn hả ba?

-Tại ba không có tài !

-Suốt ngày ba học hành, nghiên cứu, viết lách, bài của ba đăng bao nhiêu là báo... mà sao ba lại không có tài? Vậy làm thế nào thì mới có tài hả ba?

-Cái đó thì ba chịu !

Con nhỏ có vẻ không vui vì câu trả lời của tôi nhưng biết làm sao được.

Chiều hôm đó, may mắn làm sao, chú Hùng, phóng viên cùng cơ quan với tôi lại đeo máy ảnh tới nhà chơi. Thế là cháu xoắn ngay lấy chú, bắt chú phải chụp bằng được cho cháu với bé Tí Ti một kiểu ảnh. Nhờ thế mà gia đình tôi có được một bức ảnh thờ cháu trên kia.

Cháu Phương Thảo vui với bé gấu Tí Ti vừa đúng được hai ngày ba đêm. Sáng mừng ba thì chú lái xe của ông Hai xuất hiện. Dù nghi ngờ nhưng tôi vẫn không tin chuyện ấy có thể xảy ra được. Riêng với cháu Phương Thảo thì khác hẳn. Chắc là cháu đoán trước được sự việc hay sao mà đã nói nhỏ với tôi: “Ừ, con không trả bé Tí Ti đâu !”. Tôi vuốt tóc an ủi cháu nhưng cháu vẫn không tin, vẫn cứ ôm gọn con gấu vào lòng rồi ngồi nép vào góc giường dơ lưng ra che chắn.

Quả nhiên điều linh cảm của cháu không sai.

-Cô Hai bảo em đến xin lại anh con gấu !

Chú lái xe nói như đọc lệnh.

Tôi sững sốt:

-Ai báo lại cho bà ấy biết ?

-Cô Út Vàng !

-Ý chú Hai thế nào?

-Dạ, ông có chuyện gấp phải ra Hà Nội từ sáng hôm qua rồi ạ !

Tôi nổi khùng lên:

-Về báo cho bà Hai biết, con gấu này ông Hai đã tặng lại cho bé Phương Thảo rồi, hiểu chưa?

Nói xong tôi cũng thấy mình vô lý. Giữa lúc đó vợ tôi lại nói thêm vào, giọng gay gắt:

-Thì anh cứ trả mẹ nó đi! Con gấu bông chứ có phải vàng bạc đâu mà quá quắt vậy ? Thà mất hết chứ không chịu nhục được !

Lời nói của vợ đã đánh trúng vào lòng tự ái của tôi. Tôi lồng lên như một

gã khùng. Đã vậy cháu Phương Thảo còn ngồi lì ra đấy mà xoay lưng lại, ghì chặt con gấu vào người như sẵn sàng chịu đựng mọi thứ roi vọt. Đã điên tiết tôi càng điên tiết hơn. Tôi nhảy bổ lên giường rồi bằng sức mạnh của một người đàn ông, bằng uy thế của một người cha, tay trái tôi gạt mạnh con gái tôi khiến cháu ngã lăn quay ra giường, còn tay phải thì tôi nắm lấy chân con gấu giựt một cái thật mạnh kèm theo một tiếng quát kinh hoàng:

-Buông ra !

Rất may là con gấu không bị đứt mất chiếc chân ấy. Tôi ném mạnh con gấu vào chú lái xe giống như một cầu thủ ném bóng. Chú lái xe cuống quýt ôm con gấu rồi vội vã chuồn khỏi nhà.

Chú nhảy lên xe hon đa phóng mất. Cả hai vợ chồng tôi đều không ngờ đúng lúc ấy, cháu Phương Thảo từ trên giường nhảy chồm xuống đất và cứ thế lao đi:

-Trả Tí Ti đây ! Trả đây !

Một chiếc xe honda từ một ngõ khác phóng ra. Chúng tôi chỉ còn biết nhắm mắt lại và lúc mở ra thì đã thấy cháu nằm sõng soài giữa đường.

Cháu được đưa đi cấp cứu ngay. Các bác sĩ cho biết vết thương của cháu khá nặng. Bị dập một phần gan và toàn bộ lá lách. Điều chúng tôi và các y bác sĩ phải quan tâm là trong cơn mê sảng trước sau cháu chỉ có la lên: “Trả bé Tí Ti đây ! Bé Tí Ti...”.

Trước tình hình ấy, để thay cho một liều thuốc an thần, mọi người khuyên tôi nên mượn lại con gấu để đem về cho cháu.

Thương con, tôi đành muối mặt, nuốt nhục đi đến nhà bà Hai Võ. Tất nhiên là phải khó khăn lắm tôi mới vào được đến chỗ ở của ông bà. Ông Hai Võ đi họp chưa về. Bà Hai đang lúi húi chùi lau mấy thứ đồ đạc bóng loáng trong nhà. Nghe tôi trình bày sự việc, bà cười:

-Ồ, tưởng chuyện gì . Cái con gấu của chị Út Vàng, tôi vớt cho lũ trẻ con anh Mười bảo vệ dưới nhà kia kìa.

Tôi sững sốt:

- Ủa, sao lại thế?

-Tôi tưởng nó thế nào! Ai ngờ , ruột nó rỗng không à ! (Tôi rùng mình nghĩ đến những thủ thuật bọn đưa hối lộ thường dùng). Đã vậy lại còn xấu ỉn . Thế mà con mụ Út Vàng cứ nay điện thoại mai nhắn tin...

Tôi xuống nhà chú Mười bảo vệ. Rồi ra vườn. Một cảnh tượng hết sức hãi hùng hiện ra. Ba bốn đứa trẻ cầm dao lăm lăm đang chuẩn bị cắt tiết con gấu. Cũng treo ngược con gấu lên cành cây. Cũng có chậu hứng huyết bên dưới.

-Quân dã man !

Tôi thét lên và sau đó mới biết là mình dại. Đứa lớn tuổi nhất trong đám cười mỉa:

-Của tôi chứ của gì ông?

Nhưng vì thế mà cuộc hành hình được dừng lại. Tôi trở lại bệnh viện.

- Bé Tí Ti sắp đến thăm con chưa ba?

Cháu hỏi, giọng đã yếu lắm rồi. Tôi vuốt tóc cháu mà hai hàng nước mắt dàn dụa.

-Tí Ti sắp đến rồi ! Ba đã cho người đi rước. Con ngủ đi con.

Cháu cười. Đôi môi khô héo và nhợt nhạt. Nhưng sau đó tôi không ngờ sự việc lại diễn ra như thế. Số là chú Mười sau khi biết chuyện đã gói con gấu có cái đầu lắt lẻo vào trong tấm vải và thân hành đem đến bệnh viện cho cháu.

-Đây, con gấu đây. Chú bảo thím may cái cổ lại cho cháu. Còn tốt chán à !

Tôi chưa kịp ngăn lại thì chú Mười đã mở gói vải ra. Nghe có bé Tí Ti đến, cháu Phương Thảo tỉnh hẳn lại. Cháu bò ngóm dậy rồi quờ tay định ôm lấy con gấu. Nhưng rồi chính cháu lại thét lên: “ Oái, ai cắt cổ Tí Ti thế này?”. Cháu ngã vật xuống giường và lần này thì cháu đi hẳn.

*

-Con gấu cháu ẵm trên tay kia sao mà giống con gấu bà xã tôi tặng vợ Hai Võ đến vậy? Ông ta nhắc lại một lần nữa và lần này tôi không thể im lặng

được:

-Sao mà không giống ?

Mắt ông ta sáng quắc lên:

- Vậy sao? Tức là...

Tôi nổi quạo:

-Tức là con con khỉ ! Nhưng thôi chuyện đó ta nói sau. Còn bây giờ, nào ông cần gì?

Ông ta ngồi xuống ghế. Mặt tối sầm lại.

-Nói thật với ông, mình bị bắt, mới được tạm tha chờ ngày ra toà?

-Vì sao vậy?

-Ở tỉnh này, nhất là cánh làm báo, ai còn lạ gì chuyện Út Vàng tham ô hàng trăm cây vàng.

Tôi vẫn giả bộ như không biết gì để xem ông ta trả lời ra sao.

-Vì không ăn cánh với đám Hai Võ chứ sao ! Ôi, nếu tôi biết luôn cú, biết đi bằng bốn chân thì đâu đến nỗi này.

-Vậy ông muốn gì ở tôi?

-Đưa cánh Hai Võ lên mặt báo. Không cho y hạ cánh an toàn !

Nghe Út Vàng xon xớt nói thế, tôi giận lắm nhưng vẫn cố kềm lại cho những lời bất nhã khỏi tuôn ra. Lặng đi một lúc tôi mới nói được:

-Được rồi, tôi sẽ viết. Nhưng lần này phải cố mà đọc cho hết đây nghe.

Út Vàng cười mà như mếu:

-Dạ.

Và hôm nay bài báo ấy đã được viết xong. Nó giống như một cái truyện

ngắn. Điều đó không phải bởi sự cố ý của tôi. Bản thân sự việc nó đã như thế.

1989-2003